

Fagyott föld

*Szétfoszlott szőnyegen lépdél az ősz,
esőállatú álmot hint szemedre.
Magára vonja fedelét öledben
a könyv. Hintaszékeden hátradőlsz.*

*A fű alig serkent a dombtetőn.
Kinőtt nadrágjában a nyurga gyermek
utoljára kapaszkodott kezedbe.
Elengeded mindig az elmenőt.*

*Szép álmod reggel fagyott földre koppan.
Elgémberegett, ráncos végtagokkal
nyújtózkodnak házad felett a fák.*

*Fázós macskádat ma beengeded. Vad
lángokkal nyílik a tűz kandallódban,
mint öreg, kiszikkadt testben a vágy.*

Levél a Nagy-tavak mellé

*Hűvös éjszakák ölelik már a
folyót, tükrében homályos kép lüktet.
Ősz lett újra, messzi vándor. Nélküled.
Keserűen száll fel a híg pára.*

*Hová lett, mondd, a régi lendület,
amellyel dús csapásaidon jártam,
s búségünk árnyjátékai szobádban.
Érintésedből, nézd csak, betű lett.*

*Egyszer csak hívásomat már te vártad.
Én megszoktam, a telefon süket,
és az előszobaajtót bezártam.*

*Hiányod otthonos, nem kór, tünet.
Segítenek a rég eladott házak,
kulcsainkon már boldog révület.*

